

Sygn. akt I NWW 8/21

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie z wniosku J. I.

o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego od rozpoznania sprawy o sygn. I DI 3/21 oraz o zawieszenie postępowania w przedmiocie rozpoznania wniosku o wyłączenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 21 stycznia 2021 r.,

postanawia:

wnioski pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

W sprawie toczącej się przed Sądem Najwyższym o sygn. akt I DI 3/21 obrońca sędziego Sądu Najwyższego J. I. – adw. A. H. złożyła dnia 19 stycznia 2021 r. wniosek o wyłączenie od udziału w sprawie, który obejmuje:

1. wyłączenie Małgorzaty Bednarek, Jarosława Dusia, Jana Majchrowskiego, Mariusza Łodko, Piotra Sławomira Niedzielaka, Tomasza Roberta Przesławskiego, Adama Grzegorza Rocha, Jarosława Sobutki, Adama Rafała Tomczyńskiego, Jacka Witkowskiego; Jacka Stanisława Wygody, Konrada Kamila Wytrykowskiego oraz Pawła Antoniego. Zuberta, członków Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego od udziału w sprawie w przedmiocie pociągnięcia SSN J. I. do odpowiedzialności karnej,
2. przekazanie wniosku z pkt 1) Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych celem nadania mu dalszego biegu na zasadach określonych w odrębnych przepisach,

3. zawieszenie postępowania w przedmiocie wniosku o wyłączenie z pkt 1) do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w sprawie C-791/19 Komisja Europejskiej przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej,

4. zawieszenie postępowania w przedmiocie pociągnięcia SSN J. I. do odpowiedzialności karnej do czasu rozstrzygnięcia wniosku o wyłączenie z pkt 1).

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2021 r. Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt I DI 3/21 postanowił:

1. wniosek o wyłączenie sędziów oraz o zawieszenie postępowania w przedmiocie rozpoznania wniosku o wyłączenie przekazać niezwłocznie Prezesowi Sądu Najwyższego kierującej pracami Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych celem rozpoznania przez sąd właściwy,

2. wniosek o zawieszenie postępowania w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie sędziego J. I. do odpowiedzialności karnej pozostawić do rozstrzygnięcia sądowi wyznaczonemu do rozpoznania sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o wyłączenie sędziów skierowany do rozpoznania Sądowi Najwyższemu na podstawie art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. 2019, poz. 825 ze zm., dalej: u.SN) w zw. z art. 41 k.p.k., podlega załatwieniu w sposób określony w art. 26 § 3 u.SN poprzez pozostawienie go bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 179 Konstytucji RP sędziowie są powoływani przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, na czas nieoznaczony. Akt powołania stanowi podstawę prawno-konstytucyjnego stosunku łączącego osobę sędziego z Rzeczpospolitą Polską, który – jako taki – nie może być przedmiotem kontroli sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 października 2019 r., I NOZP 2/19).

O ile zatem istnieje sądowa kontrola uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmujących rozstrzygnięcie w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego, realizowana przez Sąd Najwyższy (art. 44 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm.), o tyle kontrola ta jest

niedopuszczalna w odniesieniu do samego aktu powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Wyraźnie stwierdza to, korespondujący z art. 26 § 3 u.SN, art. 29 § 3 tejże ustawy. Jednocześnie, te rozwiązania legislacyjne nie kreują nowych unormowań w obrębie polskiego systemu prawnego. Podkreślić bowiem należy, że w systemie prawa brak jest takiej normy prawnej, która upoważniałaby jednych sędziów do rozstrzygania o posiadaniu statusu sędziowskiego przez innych sędziów. Nie można tego rodzaju normy wywodzić z ogólnej kompetencji władzy sądowniczej do sprawowania wymiaru sprawiedliwości (art. 175 ust. 1 Konstytucji RP) ponieważ odnosi się ona nie tyle do sposobu realizowania tej funkcji, co raczej zmuszałaby do dokonywania – w ramach tego samego segmentu władzy – oceny przyznania kompetencji do jej wykonywania.

Również z postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z 21 kwietnia 2020 r., Kpt 1/20 wynika, że Sąd Najwyższy – także w związku z orzeczeniem sądu międzynarodowego – nie ma kompetencji do dokonywania prawotwórczej wykładni przepisów prawa, prowadzącej do zmiany stanu normatywnego w sferze ustroju i organizacji wymiaru sprawiedliwości, dokonywanej w drodze uchwały, o której mowa w art. 83 § 1 u.SN a dokonywanie zmiany w tym zakresie należy do wyłącznej kompetencji ustawodawcy. Ponadto, Trybunał Konstytucyjny potwierdził, że powołanie sędziego jest wyłączną kompetencją Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, którą wykonuje na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa osobiście, definitywnie, bez udziału i ingerencji Sądu Najwyższego, który nie ma kompetencji do sprawowania nadzoru nad wykonywaniem przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej jego uprawnień, w tym dokonywania wiążącej wykładni przepisów prowadzącej do określenia warunków skuteczności wykonywania przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej tej kompetencji.

Ponadto należy stwierdzić, że art. 41 k.p.k. dotyczy okoliczności konkretnej sprawy i badania relacji, w której dany sędzia pozostaje względem stron konkretnego stosunku prawnoprocesowego. Natomiast złożony wniosek, który kwestionuje sam fakt bycia sędzią, zgodność z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości ma charakter abstrakcyjny, nie podając okoliczności faktycznych czy też uprawdopodobnienia zawartych w nim twierdzeń, mogących świadczyć o braku

niezależności i bezstronności sędziego – musi więc zostać pozostawiony bez rozpoznania jako nie spełniający konstytutywnych warunków wniosku o wyłączenie sędziego.

W związku z tym wniosek o zwieszenie postępowania w przedmiocie rozpoznania wniosku o wyłączenie należy również pozostawić bez rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 26 § 3 u.SN., orzekł jak w sentencji postanowienia.